

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 819/2026
07.07.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јасмине Васовић, председника већа, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић, Гордане Којић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бојана Грубановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шиду К-137/24 од 05.06.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 467/25 од 28.04.2026. године, у седници већа одржаној дана 07.07.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бојана Грубановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шиду К-137/24 од 05.06.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 467/25 од 28.04.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шиду К-137/24 од 05.06.2025. године остављена је на снази пресуда Основног суда у Шиду бр. К-109/21 од 17.02.2022. године која се односи на окривљеног АА и кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика која је постала правноснажна дана 31.08.2022. године пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1-339/22 од 31.08.2022. године и која се са свим правним последицама има извршити.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 467/25 од 28.04.2026. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Шиду К-137/24 од 05.06.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Бојан Грубановић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе и одреди да трошкови кривичног поступка падну на терет буџета, односно Основног суда у Шиду.

Врховни суд је размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, коју образлаже наводима да за постојање кривичног дела из члана 138. став 1. КЗ није довољно само да претња буде упућена, већ мора наступити и последица – угрожавање сигурности оштећеног, која се у пракси манифестује кроз осећај страха, неспокојства или узнемирености оштећеног. У конкретном случају, централно питање да ли је последица дела односно страх заиста и наступио код оштећеног, јер понашање оштећеног који шест дана након наводне претње коју му је окривљени упутио самоиницијативно посећује окривљеног код њега кући, са њим конзумира алкохолна пића и они уопште не разговарају о наводној претњи. По ставу одбране описано понашање оштећеног јасно указује на чињенице које доводе у сумњу постојање стварног и континуираног страха. Даље се наводи да у реалном животу није прихватљиво да се неко некога боји, а иде код њега да са њим пије ракију без било какве принуде. Бранилац наводи и да је суд закључио да је дело из члана 138. КЗ извршено, иако није доказано постојање последице угрожене сигурности оштећеног.

На описани начин, иако се бранилац формално позива на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, исти износи сопствену оцену изведених доказа и сопствено виђење одлучних чињеница везаних за постојање последице односно наступање последице кривичног дела из члана 138. КЗ и на својим чињеничним закључцима, другачијим од оних утврђених у побијаним пресудама, заснива и свој став да у радњама окривљеног нема елемената кривичног дела за које је оглашен кривим, на који начин, по ставу Врховног суда, указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП.

У преосталом делу образложења бранилац цитира и образлаже повреде закона из члана 16, 419, 92, 437. и 460. ЗКП те закључује да у конкретном случају последица кривичног дела није на несумњив начин утврђена и да је суд игнорисао, односно произвољно тумачио доказе који указују на одсуство страха код оштећеног, на који начин поново указује и на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Међутим, чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, као и повреде закона из члана 16, 419, 92, 437. и 460. ЗКП, сходно одредбама члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле, нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев браниоца окривљеног АА - адвоката Бојана Грубановића, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци овог решења.

**Записничар – саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа - судија
Јасмина Васовић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**